

HISTORIEN om:

New Life Africa International

Det hele startede i skyggen af et træ...

Susanne voksede op i Frederikshavn og var et stille, genert barn. Men hun blev frelst som 6-årig ved et bønnemøde i barndomshjemmet. Hun "lyttede ved døren", og en tilfældig mødedeltager spurgte, om hun havde givet sit liv til Jesus. Hun sagde nej; han bad for hende, og hun blev der døbt med Helligånden – blot 6 år gammel. Efter denne oplevelse ændrede hun sig med ét til at blive en åben, udadventt og glad lille pige.

Som 8-årig var hun med sine forældre og 2 søskende til et møde med Afrika-missionæren Arne Thomsen. På et tidspunkt ser hun – på bagvæggen af lokalet – et billede af hele Afrika. Frem i midten af billedet kom der en masse børn, som gjorde nogle bestemte bevægelser med hænderne. Hun har meget senere fundet ud af, at det betyder: Kom, kom, og hun blev klar over, at **Jesus kaldte hende til Afrika.**

Forældrene tog hende alvorligt, og nu begyndte mange år med venten, forberedelse og undren over, hvornår **Guds time** mon ville komme.

Da hun blev ældre, så hun sig om efter en mand, som havde kaldt til Afrika, men mødte i stedet Leif. Han talte aldrig om Afrika, men han var en meget trofast person i alt, hvad der var at gøre i menigheden i Blåhøj, hvor han var fra. De blev glade for hinanden, og Gud gav tegn på, at det var **den rette mand.**

Han var opvokset i menigheden i Blåhøj, havde sagt ja til Jesus som 10-årig og havde altid været med i alt forefaldende arbejde i kirken. Efter et ophold på Mariager Højskole som 18-årig blev han mere bevidst om, at han **ville tjene Gud**, men det var aldrig i hans tanker, at det skulle være i Afrika.

Susanne blev plejehjemsassistent, og Leif blev murer. De boede i Blåhøj, tæt ved kirken, arbejdede begge med børn og unge og var med i ældsterådet.

Gud formede og dannede dem og havde vendt Susannes hjerte fra at synes, at 2 børn var nok til, at hun pludselig ikke kunne få nok. I hjemmet var der efterhånden kommet 5 børn og 2 plejebørn, og i en årrække var der 7 børn under 10 år omkring bordet. De inviterede endvidere lokale børn og teenagere ind i deres hjem, og ud fra dét voksede et stort arbejde med de unge i Blåhøj.

På et tidspunkt var Susanne og Leif med ældsterådet på en tur til Tanzania for at besøge Anne Lise og Peter Madsen. For Susanne var det som **"at komme hjem"**, og på en lille gåtur

drister hun sig til at spørge Leif, om han ikke synes, det kunne være sjovt at tage børnene med hertil en dag. Det tænkte han lidt over og svarede så, at det kunne da være meget hyggeligt, *men han kunne aldrig tænke sig at bo her.*

En tur til Rumænien for at besøge et par, som arbejdede der, lærte dem begge en masse om at stole på Gud ned i alle detaljer, og Susanne mistede

ikke modet, men blev jævnlige mindet om sit kald til Afrika. Det skete f.eks. fra helt fremmede på Landsstævnet, og det var de sidste ord, hun hørte fra sin farmor, dagen før hun døde:

”Husk det nu, Gud har sagt det”. Stadig var det kun *hendes* familie, som vidste noget om dette kald, indtil en dag i 1991...

I Blåhøj har man altid haft mange missionærer, og det var almindeligt at læse missionsblade, hvilket også Leif gjorde en aften, hvor Susanne var taget til et møde alene, og han var hjemme for at passe børnene. Pludselig fornemmer han, at Gud spørger, om han er villig til at tage til Afrika. Han forsøgte at skubbe det fra sig – **”det var nok bare, fordi vi hører så meget om mission her”** – men det lod sig ikke gøre. Det blev ”værre og værre”.

Ca. en måned efter, da Susanne kom hjem fra arbejde, blev hun mødt af Leif, der havde noget alvorligt at snakke med hende om:

”Kunne du tænke dig, at vi to rejste til Afrika som missionærer?”

Hun blev ikke overrasket, for den selvsamme aften, hvor Gud først havde talt til Leif, havde hun på det møde, hun var til alene, fået et ord fra Gud om, at det, hun havde båret på i så lang tid, NU skulle ske.

Hun havde været meget spændt på at komme hjem, **men Leif havde ingenting sagt** – ikke før nu, en måned efter. Efter 14 år var det *ham*, der spurte, om *hun* ville med.

Der var enkelte, kritiske røster, men de fleste var meget positive, både i familierne og i kirken, og de næste år gik med forberedelser: Bibelskole, missionsskole, møder i mange kirker, indsamling af midler samt alle de mange praktiske ting, der skulle ordnes, **før en familie med 5 børn kunne flytte permanent til Afrika.**

Det var endelig Guds time, og de næste to år var en lærings- og uddannelsesperiode. Der var også spørgsmålet om, hvor i Afrika det skulle være, og efter en tur til Tanzania og Kenya i 1992, blev det klart, at det var Kenya, Gud kaldte dem til – til Nakura, den fjerdestørste by i Kenya.

Nogle tyske missionærer fandt et hus til dem, som de kunne leje, og **så i 1994 ankom de** – 11 mennesker – til deres nye liv i Afrika. Foruden familien var Susannes mor med for at hjælpe i 4 måneder og også 3 volontører var med. Susanne og Leif oplevede på en fantastisk

måde, hvordan Gud lagde alt til rette – først og fremmest med deres egne børn og familien, men også det arbejde, som de i 16 år havde forberedt sig på i Danmark – uden at vide det.

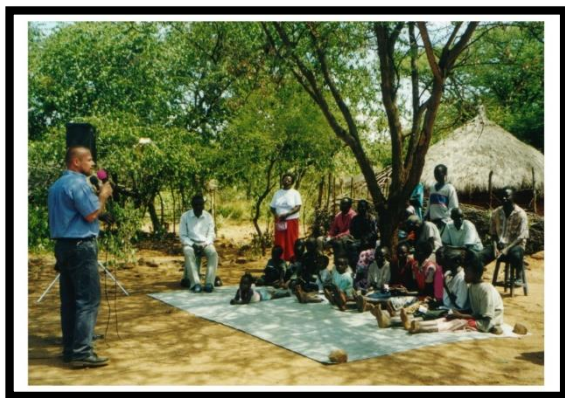
De første mange år blev brugt på at besøge forskellige stammer og kirker i Kenya, og ved at tilbringe tid og spise med lokalbefolkningen lærte de den kenyanske kultur at kende. **Denne viden og kulturelle forståelse har vist sig at være en uvurderlig hjælp i arbejdet med børn, unge og voksne i Nakuru.**

Leif og Susanne ønskede at forkynde og undervise i evangeliet, men også information om AIDS, hygiejne, ernæring mv. stod højt, og i 1995 mødte de Pastor Ford og hans kone Eunice i Filadelfia Kirke i Nakuru. **Under et stort træ bespiste denne kirke 2 gange om ugen 40–50 børn.** Mange kom til, og i 1996 blev det muligt for Susanne og Leif at arbejde sammen med dette par om at udvide fødevare-

programmet. Det blev til, at gadebørnene nu kunne få mad hver dag, nyde nogle timer væk fra gaderne og være sammen med voksne, som brød sig om dem.

Men disse børn gik jo ikke i skole, og dette store behov viste sig meget snart. Derfor begyndt de at tilbyde undervisning i boglige fag som engelsk, matematik og swahili. Syning, tømrerfag og læderarbejde blev hurtigt føjet til listen over tilbud til de unge. Man startede også en klasse for

voksne analfabeter og unge. Med alle disse klasser startede programmet at tage form som en skole hovedsageligt for gadebørn.

Behovet for **et sted, hvor de hjemløse børn kunne bo,** var meget stort, og ved udgangen af 1997 flyttede de første 7 drenge ind i et enkelt hjem af træ. Drengene havde bygget deres egne senge i snedkerklassen og var taknemmelige for at komme væk fra gaden og få en ny chance i livet. **New Life Boys House** har siden udvidet, og nu bor her omkring 45 drenge. Og ikke nok med det: På **New Life Girls Home,** som blev åbnet i 2003, bor der 65 piger.

Flere og flere børn henvendte sig til skolen for at få en grundskoleuddannelse, og i 2003 ansatte Susanne og Leif uddannede lærere for at øge undervisningens standard, og en godkendt skole fra 0.-8. klasse kunne indføres.

I 2005 fik skolen for første gang tilladelse til at gennemføre den nationale 8. klasses eksaminer. Det betød, at de studerende nu kunne modtage et **eksamensbevis fra deres egen skole, og det var stort.** Sideløbende med grundskolen er der stadig en stor klasse på 35 kvinder, som tager en uddannelse i syning.

Det, der startede i skyggen af et træ, er nu blevet **New Life Africa School**, med omkring 550 elever. Desuden støtter **NLAI** studerende på andre lokale grundskoler, gymnasier, praktiske uddannelser og universiteter.

I **2004** blev Susanne og Leif opmærksomme på det store behov, der er blandt unge, sårbare kvinder og teenagere, som lever på gaden og arbejder som **prostituerede**.

Også på **lossepladsen** lever folk under kummerlige forhold, og der blev først oprettet en lille kirke, som var samlingspunkt for disse kvinder og børnene, der bor der. Her kunne de have

"lidt fri", lære om kristendom, madlavning, læsning og andre ting. Også en lille smule mad var det muligt at tilbyde kvinderne og børnene.

En stor donation fra Danmark gjorde det muligt i 2006 at åbne et **kvindekrisecenter** med en tilknyttet børnehaven. Det nybyggede center hedder **Tumaini Jipya**, som betyder "**nyt håb**". På **New Life Africa Tumaini Nursery School** får også ca. 60 børn, primært fra lossepladsen, god mad.

I dag arbejder Susanne og Leif stadig i Nakura. Der bor over 100 børn i pige- og drengehusene. Mange af de ældste børn er på videregående uddannelser; mange fra krisecenteret og fra lossepladsen får mad og nyt indhold i deres liv, og sidst men ikke mindst er **livet med Jesus en integreret del** af alt, hvad der sker.

Læs meget mere om New Life Africa International på <http://newlife-africa.org/>, og følg arbejdet på Facebook, hvor der også er mange, dejlige billeder af skønne børn, som er frugten og en del af det værk, som Gud gør i Nakura, Kenya.

Du kan også læse om **en spændende butik**, hvor der udlånes/sælges brudekjoler, hvilket er endnu et "åbent vindue" ud til byen.

Økonomisk støtte til NLAI: Hver krone, som du måtte give, går ubeskåret til det, den er beregnet til. Hvis du ønsker skattefradrag, er det vigtigt at oplyse navn og personnummer.

Kontonummer er: 3201 10279143 – husk at mærke: "**11. NLAI**".